

sig til den følgende Indenrigsminister og hos ham opnaaet den Understøttelse, som han ikke kunde opnaa gennem Finansudvalget. Altsaa, det, vi have gjort, er, at vi i nogen Maade — ikke fuldt ud, men i nogen Maade — fremsætte en Protest mod, at der anvendes Penge paa den Maade. Det er muligt, at vedkommende Indenrigsminister slet ikke har vidst det, men det maa ikke ske, at en Ansøger, som er bleven afvist baade af Finansudvalg og af Minister, paa en eller anden os ubekendt Maade kommer bag om Kulisserne og alligevel faar Pengene.

Det ærede Medlem for Horsens Landkreds (P. T. Nielsen) afbrød Indenrigsministeren, da han talte om Nægtelse af Bevillingen til Rejseunderstøttelser til Journalistforeningen. Min ærede Kollega afbrød med at sige, at der ogsaa paa andre Punkter var sket Nedsættelser paa Bevillinger til Rejser. Ja, det er f. Eks. sket i Udvalgets Liste under Nr. 24 paa Landbrugsministeriets Budget, der vil den højtærede Minister finde noget ganske tilsvarende. Og hvad mere er, jeg vil henvise den højtærede Indenrigsminister til hans eget Budget § 19 A. II. A. d. og e., hvoraf den første angaar Understøttelse til Rejser i Udlandet for ubemidlede Haandværkere og ligestillede og den anden Studierejser i Indland og Udland for Haandværksmestre, industridrivende og andre dermed ligestillede. Naar den højtærede Indenrigsminister sammenligner det med Anmærkningerne Sp. 735—38, vil han finde, at der ogsaa paa Indenrigsministeriets eget Budget er sket Nedsættelser. Der var nemlig paa disse Konti i Fjor foreslaaet 25,000 Kr., men i Aar er det nedsat til 20,000 Kr. hvert Sted. Jeg vil blot paavise, at vi i Finansudvalget ere i god Overensstemmelse med Tendensen til i det hele at spare paa disse Omraader.

Med Hensyn til Grønland vil jeg sige, at jeg ikke skal nærmere komme ind paa den Tanke, som har været fremme, og som for første Gang kom frem for den højtærede Indenrigsminister her, om at sende en Mand med en, jeg kunde endog fristes til at sige „diktatorisk“ Myndighed op til Grønland. Det kan ogsaa have sin Vanskelighed, men jeg indrømmer, at der er meget i Tanken. Men naar jeg har set den Tanke fremsat — det er efter Bladenes Referat, jeg indrømmer, at jeg ikke har faaet Tid til at læse Fortrykket —, at et Medlem af Rigsdagen skulde rejse derop og sætte sig ind i Forholdene og give et Referat efter at

have opholdt sig i Grønland i nogle Aar, maa jeg sige, at Planens Udførelse vilde have sine Vanskeligheder, thi saa vidt jeg kan tænke mig, er der ikke noget Medlem af Rigsdagen, der er i Stand til at tale Grønlandsk, og mon det saa ikke vilde blive Tolkens Syn paa Sagen, der blev fremsat, naar han kom tilbage her igen?

Med Hensyn til Spørgsmaalet om Postekspeditionerne i Ullerslev og Brøndrup gaar den højtærede Minister jo med, selv om jeg nok forstaar, at han i og for sig krymper sig derved. Men naar den højtærede Minister gør opmærksom paa, at der synes at være en Inkonsekvens i Udvalgets Ændringsforslag, vil jeg dertil sige, at selvfølgelig er det Udvalgets Mening, at Lønningen skal fastsættes efter de almindelige Regler, og hvis vi i Finansudvalget, der ikke sidder inde med den højeste Sagskundskab om de Ting, havde, som den højtærede Indenrigsminister, saa vidt jeg forstod ham, formodede, grebet fejl i saa Henseende, henstiller jeg til den højtærede Indenrigsminister at stille Forslag til en Rettelse af denne mulige Fejl inden tredie Behandling.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om Overpostbudene siger den højtærede Indenrigsminister, at det er Forretningernes Vigtighed, Ansvaret, der skulde afgøre, hvor mange der skulde rykke op til at være Overpostbude. Ja, jeg er bange for, at hvis vi nu tog de 95, vilde man, som jeg sagde i Gaar, komme fra andre E-tater og sige: Ogsaa vi have betroede Poster. Stillingens Vigtighed er i høj Grad relativ. Jeg tror og maa vedblivende fastholde, at vi ikke skulle have alt for mange rykket op, lad os se at holde Forholdet saa nogenlunde, som det er.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om Indskrænkning af Ombæringernes Antal her i København vil jeg blot henvise til, uagtet det maaske har været omtalt før ved første Behandling, at selv om Posten fra Warnemünde ikke kan blive udbragt, naar vi trække sidste Ombæring en Time frem, vil det maaske kunne ordnes gennem et Bokssystem, naar den nye Postgaard bliver færdig. Kan der ikke raades Bod paa Forholdet paa den Maade, at de Folk, der have særlig Brug for det, alligevel kunne faa deres Post til Afhentning samme Aften? Mulig har dette været omtalt før — jeg erindrer det ikke —, men det, som er det centrale i det, nemlig Ønsket om en mere samlet Arbejdstid for Postbudene, hvorved Postbudene kunne faa tidligere fri om Aftenen, det synes jo den højtærede